

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 4To/1/2026
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4425010225
Dátum vydania rozhodnutia: 05. 02. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľubomíra Podmaníková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2026:4425010225.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ľubomíry Podmaníkovej a členiek senátu Mgr. Adriany Némethovej a Mgr. Alexandry Osadskej, v trestnej veci proti obžalovanému A. B., pre prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 218 odsek 2 Trestného zákona, o odvolaní obžalovaného A. B. proti rozsudku Okresného súdu Nové Zámky zo dňa 06.11.2025, sp. zn. 2T/24/2025, na verejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 05. februára 2026, takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku sa odvolanie obžalovaného A. B. z a m i e t a .

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „súd I. stupňa“) bol obžalovaný A. B. (ďalej len „obžalovaný“) uznaný vinným zo spáchania prečinu neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 218 odsek 2 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že:

„s už právoplatne odsúdenou C. D. spoločným konaním dňa XX.XX.XXXX v presne nezistenom čase v meste E. F. na E. G.. H. XX, bez použitia násilia vnikli do vnútorných priestorov administratívnej budovy, tým spôsobom, že nasadili kľučku, ktorú so sebou priniesli, do zámkového mechanizmu neuzamknutých vchodových dverí administratívnej budovy, ktorej vlastníkom je H. I., so sídlom J. XX. K. X-XX, B., L.: XX XXX XXX, so súpisným číslom XXXX, E. H. E. I. M. XXXX/X, okres Nové Zámky, obec Nové Zámky, katastrálne územie E. F., zapísanej na liste vlastníctva číslo XXXX, a to bez akéhokoľvek právneho dôvodu, privolenia či súhlasu vlastníka, kde v jednej z miestností na prízemí prespali a následne zotrvali až do dňa XX.XX.XXXX približne do 11.00 hodiny, kedy prišli budovu skontrolovať zamestnanci H. I.“

Za to mu bol podľa § 218 odsek 2 Trestného zákona s použitím § 38 odsek 2 Trestného zákona (za zistenia poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona a zistení priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona) uložený trest odňatia slobody v trvaní 6 mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného poriadku zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Proti tomuto rozsudku, v zákonnej 15-dňovej lehote odo dňa jeho oznámenia, podal odvolanie obžalovaný čo do výroku o treste, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu tým, že uložený trest považuje za neprimerane prísny, v rozpore so zásadou proporcionality, individualizácie trestu a účelom trestania podľa § 34 Trestného zákona. Uviedol, že trest nepovažuje za primeraný s poukazom na to, že skutok bol spáchaný bez použitia násilia, bez spôsobenia škody a úmyslu obohatenia, pričom objekt trestného činu bol minimálne dotknutý. Poukázal na to, že išlo o krátkodobé neoprávnené užívanie nebytového priestoru, pričom Sociálna poisťovňa neutrpela žiadnu ujmu, pričom obžalovaný sa v priestore iba zdržiaval a prespával – nešlo o konanie ohrozujúce verejný poriadok alebo bezpečnosť. Uložený trest považuje za neprimerane prísny aj s poukazom na skutočnosť, že v čase skutku sa nachádzal v nepriaznivej sociálnej situácii, čo bolo súdom I. stupňa konštatované ako poľahčujúca

okolnosť. Mal za to, že súd I. stupňa mu mal s poukazom na jeho spoluprácu s OČTK, priznanie a ľútosť nad konaním, bezkonfliktné správanie a absenciu spôsobenej škody priznať viac poľahčujúcich okolností, kedy by pri správnom vyhodnotení bolo možné uplatniť § 38 odsek 3 Trestného zákona a uložiť miernejší trest, prípadne trest nespojený s odňatím slobody. Bol názoru, že v jeho prípade by uloženie alternatívneho trestu splnilo účel trestu rovnako alebo lepšie než krátky nepodmienečný trest, ktorý má pre neho výrazne negatívny dopad a je vo výkone trestu už z inej trestnej veci. Vzhľadom na uvedené navrhol, aby krajský súd podľa § 321 Trestného poriadku zmenil výrok o treste tak, že uloží miernejší trest, prípadne trest nespojený s odňatím slobody, alebo alternatívne, aby zrušil rozsudok vo výroku o treste a vec vrátil súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

Obhajca obžalovaného na verejnom zasadnutí zotrval na písomných dôvodoch podaného odvolania, pričom nad rámec jeho odôvodnenia uviedol, že budova Sociálnej poisťovne nebola uzamknutá, pričom Sociálna poisťovňa si mala počínať tak, aby predchádzala škodám. Poukázal na to, že obžalovaný predtým viedol riadny život 11 rokov a nepovažoval za správne poukazovať na jeho predchádzajúce odsúdenia.

Obžalovaný na verejnom zasadnutí k dôvodom odvolania uviedol, že veľmi ľutuje, čo spravil.

Zástupca krajského prokurátora na verejnom zasadnutí k dôvodom odvolania obžalovaného uviedol, že trest uložený obžalovanému nepovažuje za neprimeraný. Poukázal na trestnú minulosť odsúdeného, ako aj na okolnosti spáchania skutku. Stotožnil sa s odôvodnením súdu I. stupňa a odvolanie obžalovaného považoval za nedôvodné.

Krajský súd, ako súd odvolací, na základe riadne a včas podaného odvolania oprávnenou osobou, preskúmal podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 odsek 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 odsek 3 Trestného poriadku, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 odsek 1 Trestného poriadku.

Po preskúmaní predloženého spisového materiálu krajský súd zistil, že obžalovaný na hlavnom pojednávaní konanom dňa 06.11.2025 urobil vyhlásenie o vine v zmysle § 257 odsek 5 Trestného poriadku a na otázky uvedené v § 333 odsek 3 písmeno c/, písmeno d/, písmeno f/, písmeno g/, písmeno h/ Trestného poriadku odpovedal kladne, pričom súd I. stupňa v zmysle § 257 odsek 7 Trestného poriadku toto vyhlásenie obžalovaného prijal a dokazovanie vykonával len ohľadne trestu.

Postup súdu I. stupňa pri prijatí vyhlásenia obžalovaného bol správny a v súlade so zákonom a s prihliadnutím na dôkazy vykonané v prípravnom konaní správne právne kvalifikoval konanie obžalovaného ako prečin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona k § 218 odsek 2 Trestného zákona.

V rámci prieskumnej povinnosti vyplývajúcej z ustanovenia § 317 odsek 1 Trestného poriadku, odvolací súd preskúmal výrok o treste, proti ktorému podané odvolanie smerovalo a v rozsahu zistenia prípadných chýb odôvodňujúcich podanie dovolania tiež postup konania súdu prvého stupňa všetkým týmto výrokom napadnutého rozsudku predchádzajúci.

Preskúmaním výroku o treste uloženom obžalovanému napadnutým rozsudkom krajský súd zistil, že súd I. stupňa pri určení druhu trestu, jeho výmery a účelu postupoval v súlade s kritériami uvedenými v § 33a a § 34 Trestného zákona. Správne u obžalovaného konštatoval poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona (obžalovaný sa k trestnému činu priznal a oľutoval ho) a správne zistil priťažujúcu okolnosť podľa § 37 písmeno m/ Trestného zákona, pretože obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený. Súd I. stupňa pri ukladaní trestu teda správne zistil pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, zistiť ich rovnováhu v pomere 1:1. Pokiaľ ide o okolnosti spáchania predmetnej trestnej činnosti, nadriadený súd zhodne so súdom I. stupňa poukazuje na skutočnosť, že obžalovaný so spolupáchateľkou po

vniknutí do nevyužívaného nebytového priestoru Sociálnej poisťovne v tomto zotrvali až týždeň s tým, že si do tohto priestoru priniesli aj osobné veci (nábytok, televízor, DVD prehrávač), pričom uvedené svedčí o tom, že obžalovaný so spolupáchateľkou mali záujem zotrvať v predmetnom priestore po dlhšiu dobu a ich náhle opustenie tohto priestoru nevyplývalo výlučne z ich slobodného rozhodnutia, ale toto vyplývalo zo skutočnosti, že vlastník dotknutého nebytového priestoru vykonal jeho kontrolu a zistil, že tento je neoprávnené užívaný. Z výpovede obžalovaného v prípravnom konaní v procesnom postavení obvineného, za účasti jeho obhajcu, nevyplýval ako dôvod jeho konania tiesnivá osobná situácia, ktorá by znižovala mieru jeho zavinenia s poukazom na možnosť uplatnenia poľahčujúcej okolnosti v zmysle § 36 písmeno h/ Trestného zákona. Obžalovaný a spolupáchateľka sa pred skutkom zdržiavali v byte sestry obžalovaného v Nových Zámkoch, pričom ako dôvod ich odchodu uviedol, že nechcel byť sestre na ľarchu a chcel mať s priateľkou súkromie. Nesprávne je teda odvolacie tvrdenie obžalovaného, že súd I. stupňa konštatoval poľahčujúcu okolnosť, že obžalovaný sa v čase skutku nachádzal v nepriaznivej situácii podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona. Súd I. stupňa síce priznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písmeno l/ Trestného zákona, avšak táto sa vzťahuje na priznanie sa a oľutovanie spáchaného trestného činu, nie ku skutočnosti, že spáchal trestný čin pod vplyvom tiesnivých osobných alebo rodinných pomerov ako to má na mysli ustanovenie § 36 písmeno h/ Trestného zákona.

Pokiaľ ide o určovanie výmery a druhu trestu v kontexte osoby páchatel'a, nadriadený súd udáva, že obžalovaný sa dostal do rozporu s Trestným zákonom celkovo v 17 prípadoch, dopúšťal sa úmyselnej trestnej činnosti rôznorodého charakteru, pričom za identický trestný čin neoprávneného zásahu do práva k domu, bytu alebo nebytovému priestoru bol už v minulosti uznaný vinným trestným rozkazom Okresného súdu Levice zo dňa 30.07.2015, sp. zn. 1T/43/2015, právoplatný dňa 12.08.2015, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody s podmieneným odkladom jeho výkonu vo výmere 1 rok a 6 mesiacov za určenia skúšobnej doby v trvaní 2 roky a 6 mesiacov. Napriek skutočnosti, že predmetné odsúdenie ma obžalovaný zahľadené a hľadá sa na neho, akoby nebol odsúdený, táto skutočnosť trestnú minulosť obžalovaného neanuluje. Obžalovaný sa okrem uvedeného opakovane dopúšťal najmä majetkovej trestnej činnosti, ale opakovane aj prečinu marenia výkonu úradného rozhodnutia podľa § 348 Trestného poriadku. Menovanému boli opakovane ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody, a to už od času, kedy mal 16 rokov, t. j. už keď bol mladistvý. Nadriadený súd s osobitným dôrazom poukazuje na odsúdenie obžalovaného trestným rozkazom Okresného súdu Levice zo dňa 15.02.2023, sp. zn. 4T/68/2022, právoplatný dňa 12.04.2023, ktorým mu bol uložený podmienený trest odňatia slobody vo výmere 12 mesiacov so skúšobnou dobou v trvaní 30 mesiacov, ktorá obžalovanému plynula do 26.02.2025. Z uvedeného vyplýva, že obžalovaný sa aktuálne prejednávaného skutku dopustil počas plynutia skúšobnej doby horeuvedeného podmieneného odsúdenia (dňa 07.06.2024), a teda v dobe, kedy si musel byť vedomý povinnosti absolútneho dodržiavania právneho poriadku a vedenia riadneho života, a to osobitne s poukazom na jeho predchádzajúcu skúsenosť s výkonom či už podmienených, alebo nepodmienečných trestov odňatia slobody. Vzhľadom na uvedené sa nemožno stotožniť s odvolacou námietkou obžalovaného, že v jeho prípade by uloženie alternatívneho trestu splnilo účel trestu lepšie, než uloženie krátko nepodmienečného trestu odňatia slobody. Nadriadený súd konštatuje, že v prípade osoby obvineného sa jedná ako o druhového, tak aj špeciálneho recidivistu, pričom v jeho prípade nepredstavovala prekážku v páchaní trestnej činnosti ani skutočnosť, že vykonáva podmienený trest odňatia slobody. V tejto súvislosti poukazuje nadriadený súd aj na priestupkové postihy obžalovaného, ktorý sa opakovane dopúšťal najmä priestupkov na úseku dopravy, ale taktiež sa dopustil priestupku na úseku občianskeho spolunažívania za hrubé správanie. Vzhľadom na uvedené a s poukazom na § 49 odsek 2 Trestného zákona sa nadriadený súd stotožňuje s konštatovaním súdu I. stupňa, že uloženie podmieneného trestu odňatia slobody v prípade obžalovaného neprichádza do úvahy. Súd I. stupňa teda dospel k správne záveru, že na ochranu spoločnosti a nápravu páchatel'a nie je možné ukladať trest pri dolnej hranici základnej trestnej sadzby, resp. ukladať trest alternatívny. Nadriadený súd obdobne ako súd I. stupňa konštatuje, že obžalovaný dlhodobo preukazuje dešpekt či už k zákonom alebo súdnym rozhodnutiam, pretože sa už od veku mladistvej osoby opakovane dopúšťa páchania úmyselnej trestnej činnosti, opakovane ignoruje súdne rozhodnutia, dopúšťa sa páchania priestupkov, čo svedčí o tom, že v jeho prípade porušovanie zákonných pravidiel správania sa nepredstavuje exces v jeho bežnom spôsobe života, naopak, je to u neho normou. Vzhľadom na uvedené, sledujúc cieľ trestu v podobe zamedzenia pokračovania v páchaní trestnej činnosti, je v prípade obžalovaného potrebné uložiť trest nepodmienečný, a to jednak z hľadiska možnosti jeho nápravy v intramurálnych podmienkach výkonu trestu odňatia slobody, ako aj z hľadiska ochrany spoločnosti pred páchaním trestnej činnosti zo strany obžalovaného. Nadriadený súd je názoru, že nepodmienečný trest odňatia slobody zabezpečí naplnenie účelu trestu ustanoveného v § 34 odsek 1 Trestného zákona, a to účel výchovný, ako aj účel individuálno a generálno-preventívny.

Súd I. stupňa zaradil obžalovaného správne v zmysle § 48 odsek 2 písmeno a/ Trestného zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže 10 rokov pred spáchaním trestného činu nebol vo výkone trestu za úmyselný trestný čin, pretože aktuálne prejednávaný trestný čin spáchal pred nástupom do výkonu trestu odňatia slobody vo veci Okresného súdu Levice (09.10.2024) vedenej pod sp. zn. 1T/9/2023 a posledný predtým mu uložený trest odňatia slobody vykonal dňa 08.01.2011 (trestný rozkaz Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/42/2009). Krajský súd preto dospel k záveru, že trest uložený súdom I. stupňa je primeraný a zodpovedajúci zákonu.

S poukazom na vyššie uvedené skutočnosti, krajský súd považuje napadnutý rozsudok za vecne správny a zákonný, ktorého záver nemôžu spochybníť ani skutočnosti uvádzané obžalovaným v jeho odvolaní, a preto krajský súd podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie obžalovaného ako nedôvodné zamietol.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je možné podať ďalší riadny opravný prostriedok.